

EIROPAS KOMISIJA

Briselē, 26.9.2012.
COM(2012) 550 final

2012/0262 (NLE)

Priekšlikums

PADOMES LĒMUMS,

ar ko pilnvaro dalībvalstis, kuras ir līgumslēdzējas puses 1963. gada 21. maija Vīnes konvencijai par civilo atbildību par kodolkaitējumiem („Vīnes konvencija”), Eiropas Savienības interesēs ratificēt protokolu, ar kuru groza minēto konvenciju, vai tam pievienoties

PASKAIDROJUMA RAKSTS

1. PRIEKŠLIKUMA KONTEKSTS

1.1. Priekšlikuma mērķis

Pašlaik starptautiskās atbildības režīmu kodolenerģijas jomā galvenokārt regulē divi tiesību akti: "Vīnes konvencija", kas grozīta ar 1997. gada protokolu, un 1960. gada "Parīzes konvencija" par trešo pušu atbildību kodolenerģijas jomā, kas grozīta ar vairākiem protokoliem un papildināta ar 1963. gada 31. janvāra Briseles konvenciju (turpmāk "Briseles konvencija"). Abu šo konvenciju pamatprincipi ir pēc būtības līdzīgi. Tomēr dažas ES dalībvalstis ir Parīzes konvencijas līgumslēdzējas puses, bet citas – Vīnes konvencijas līgumslēdzējas puses.

1997. gada protokola 12.-14. pantā ir ietverti noteikumi par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi saistībā ar Vīnes konvencijas piemērošanu. Šis regulējums ietekmē Eiropas Savienības tiesību aktu noteikumus, jo īpaši Padomes Regulu (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās. Tādēļ Savienībai ir ekskluzīva kompetence attiecībā uz 1997. gada protokolā ietvertajiem noteikumiem. Līdz ar to dalībvalstis nevar kļūt par 1997. gada protokola līgumslēdzējām pusēm, ciktāl skarti minētie noteikumi. Līdzīgā situācijā attiecībā uz 2004. gada 12. februāra Protokolu, ar kuru groza Parīzes konvenciju, tika pieņemti Padomes lēmumi, ar kuriem pilnvaroja attiecīgās dalībvalstis Savienības interesēs parakstīt un ratificēt protokolu vai tam pievienoties. Arī šajā gadījumā tiek ierosināts šāds risinājums.

Komisija ierosina Padomei pilnvarot dalībvalstis, kuras ir līgumslēdzējas puses 1963. gada 21. maija Konvencijai par civilo atbildību par kodolkaitējumiem ("Vīnes konvencija"), tas ir, Bulgāriju, Čehijas Republiku, Igauniju, Ungāriju, Lietuvu, Poliju (*ex post*) un Slovākiju, Eiropas Savienības interesēs ratificēt vai noslēgt Protokolu par šās konvencijas grozījumiem¹, kas Starptautiskās Atomenerģijas aģentūras pārraudzībā pieņemts 1997. gada 12. septembrī.

Visbeidzot, lai gan būtu vēlams Eiropas Savienībā piemērot vienotu kodolenerģijas nozares atbildības sistēmu, tomēr ir iespējama elastīga pieeja, tā kā ar Vīnes konvenciju un Parīzes konvenciju izveidotās tiesiskā regulējuma sistēmas ir savietojamas.

1.2. Protokols par grozījumiem 1963. gada Vīnes konvencijā par civilo atbildību par kodolkaitējumiem

Vīnes konvenciju pieņēma, lai sniegtu atbilstošu un taisnīgu kompensāciju cietušajiem no kodolincidentos radīta kaitējuma. Ar šo konvenciju ir izveidota īpaša civiltiesiskās atbildības sistēma kodolenerģijas jomā, pamatojoties uz šādiem pamatprincipiem: a) „absolūta” atbildība, tas ir, atbildība bez vainas, b) kodoliekārtas operatora ekskluzīva atbildība, c) atbildības apjoma ierobežošana un/vai ierobežojumi attiecībā uz atbildības segšanu ar apdrošināšanu vai citu finansiālu nodrošinājumu, d) atbildības ierobežošana laikā.

1997. gada protokols

Vīnes konvencija tika grozīta ar 1997. gada protokolu (kas stājās spēkā 2003. gada 4. oktobrī), lai uzlabotu kodolkaitējuma kompensācijas sistēmu.

¹ OV L 12, 16.1.2001., 1. lpp.

Citastarp 1997. gada protokolā ir ietverta jauna kodolkaitējuma definīcija (nu ietverot arī videi nodarīta kaitējuma jēdzienu un aizsargpasākumus), paplašināta Vīnes konvencijas ģeogrāfiskā piemērošanas joma, pagarināts laikposms, kurā var iesniegt prasības attiecībā uz nāves un miesas bojājumu gadījumiem, un būtiski palielināts minimālais pieļaujamais kompensācijas apmērs. Protokolā ietverti arī jauni noteikumi par jurisdikciju, kas ietekmē gadījumus, kad kodolincidents notiek kodolmateriālu transportēšanas laikā uz iekārtu vai no iekārtas, kas atrodas tādas valsts teritorijā, kura ir Vīnes konvencijas līgumslēdzēja puse.

Saskaņā ar 1997. gada protokola 19. panta 1. punktu, valstij, kura ir šā protokola puse, bet nav 1963. gada Vīnes konvencijas puse, minētās konvencijas noteikumi, kas grozīti ar minēto protokolu, ir saistoši attiecībā uz citām valstīm, kuras ir minētā protokola puses, un, ja šī valsts līdz ar ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās dokumenta deponēšanu nepauž pretēju nodomu, tai 1963. gada Vīnes konvencija ir saistoša attiecībā uz valstīm, kuras ir šās konvencijas puses.

1988. gada Kopīgais protokols

Tā kā Parīzes konvencijā, Briseles konvencijā un Vīnes konvencijā ir vieni un tie paši principi, Konferencē par attiecībām starp Parīzes konvenciju un Vīnes konvenciju 1988. gada 21. septembrī pieņēma Kopīgo protokolu par Vīnes konvencijas un Parīzes konvencijas piemērošanu ("1988. gada Kopīgais protokols"). Tā galvenais mērķis bija koordinēt konvenciju piemērošanu.

1988. gada Kopīgais protokols divējādi sasaista abas šīs konvencijas.

Pirmkārt, tajā paredzēts abpusēji paplašināt operatora atbildību saskaņā ar Parīzes un Vīnes konvenciju regulējumu (II pants). Tādējādi, ja notiek kodolincidents, par kuru operators ir atbildīgs gan saskaņā ar Vīnes konvenciju, gan Kopīgo protokolu, operators saskaņā ar Vīnes konvenciju būs atbildīgs par kodolpostījumu, kas nodarīts ne tikai tās pušu teritorijā, bet arī Parīzes konvencijas un Kopīgā protokola pušu teritorijā. Turpretim, ja notiek kodolincidents, par kuru operators ir atbildīgs gan saskaņā ar Parīzes konvenciju, gan Kopīgo protokolu, piemēro savstarpības principu.

Otrkārt, ar 1988. gada Kopīgo protokolu ir paredzēts novērst pretrunas, kas varētu rasties pretējā gadījumā, jo īpaši vienlaicīgi piemērojot abas konvencijas attiecībā uz transportēšanas gadījumiem (III pants).

1988. gada Kopīgo protokolu parakstīja piecas dalībvalstis, un pēc ratifikācijas, pievienošanās, apstiprināšanas vai pieņemšanas tas stājās spēkā vēl 17 dalībvalstīs.

2. APSPRIEŠANĀS AR IEINTERESĒTAJĀM PERSONĀM UN IETEKMES NOVĒRTĒJUMU REZULTĀTI

Vīnes konvencijas grozījumos ietverti noteikti aspekti, kas ir labvēlīgi iespējamajiem kodolincidentā cietušajiem, tas ir, palielināts atbildības apmērs un noteikta plašāka kodolkaitējuma definīcija. Tādēļ saskaņā ar secinājumiem, kas gūti 2009. gadā publicētā pētījumā un 2010. gada jūnijā notikušajā seminārā par atbildību kodolenerģijas jomā², un pēc apspriešanās ar ieinteresētajām personām atzīts, ka neviena iniciatīva saistībā ar atbildību kodolenerģijas jomā nedrīkst kavēt dalībvalstu pievienošanos nevienai starptautiskai konvencijai, ar kuru uzlabo iespējamo cietušo situāciju Eiropas Savienībā. Līdz ar to

² http://ec.europa.eu/energy/nuclear/studies/nuclear_en.htm

1997. gada protokola ievērošana ir lietderīga, lai uzlabotu kompensācijas cietušajiem visā Eiropas Savienībā.

3. PRIEKŠLIKUMA JURIDISKIE ASPEKTI

3.1. Attiecīgās dalībvalstis

Vīnes konvenciju ir ratificējušas vai tai ir pievienojušās šādas deviņas Eiropas Savienības dalībvalstis: Bulgārija, Čehijas Republika, Igaunija, Ungārija, Latvija, Lietuva, Slovākija, Polija un Rumānija. Apvienotā Karaliste un Spānija konvenciju ir parakstījušas, bet nav ratificējušas (abas šīs valstis kļuva par Parīzes konvencijas līgumslēdzējām pusēm). Slovēnijai šo konvenciju vairs nepiemēro.

1997. gada protokolu parakstīja Čehijas Republika, Ungārija, Lietuva un Itālija (pēdējā ir Parīzes konvencijas līgumslēdzēja puse). Protokolu ratificēja Rumānija un Latvija (pirms šo valstu pievienošanās ES), un Polija (pēc šīs valsts pievienošanās Eiropas Savienībai).

Tādēļ Padomes lēmums būtu jāadresē dalībvalstīm, kuras ir Vīnes konvencijas līgumslēdzējas puses, t.i., Bulgārijai, Čehijai, Igaunijai, Ungārijai, Lietuvai, Polijai (*ex post*) un Slovākijai. Ņemot vērā, ka Itālija, Apvienotā Karaliste un Spānija, kuras ir parakstījušas Vīnes konvenciju, ir līgumslēdzējas puses Parīzes konvencijai, ar kuru ir izveidota līdzīga atbildības sistēma kodolenerģijas jomā, Padomes lēmumam nevajadzētu aptvert minētās valstis.

3.2. Padomes Regula (EK) Nr. 44/2001

Padomes 2000. gada 22. decembra Regulā (EK) Nr. 44/2001³ ir ietverti noteikumi par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās. Šī regula ir saistoša visām dalībvalstīm (attiecībā uz Dāniju pastāv īpaša kārtība).

Padomes Regulā (EK) Nr. 44/2001 ietvertos noteikumus par jurisdikciju piemēro, ja atbildētāja domicils ir vienā no dalībvalstīm, kurām ir saistoša šī regula. Atbildētājus, kuru domicils nav kādā dalībvalstī, var iesūdzēt jebkuras dalībvalsts tiesās saskaņā ar šās valsts tiesību aktiem par jurisdikciju, ievērojot 22. pantu (izņēmuma jurisdikcija) un 23. pantu (tiesas izvēles klauzula).

Jurisdikcijas pamats, pirmkārt, ir atbildētāja domicils. Turklāt lietās, kas attiecas uz kaitējumu vai neatļautu rīcību, personu, kuras domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt tiesā dalībvalstī, kurā radies vai varētu rasties kaitējošais notikums. Saskaņā ar Tiesas praksi ar vietu, kur radies kaitējošais notikums, saprot vietu, kur veikta darbība, kuras rezultātā radies kaitējošais notikums, vai vietu, kur radīts kaitējums. Lietās, kas saistītas ar apdrošināšanu, apdrošinātāju, kura domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt a) tās dalībvalsts tiesās, kurā ir apdrošinātāja domicils, vai b) dalībvalstī, kurā ir prasītāja domicils, ja prasību iesniedz apdrošinājumaņēmējs, apdrošinātais vai apdrošināšanas atlīdzības saņēmējs, vai, c) ja persona ir kopapdrošinātājs, tās dalībvalsts tiesā, kurā ir ierosināta tiesvedība pret galveno apdrošinātāju. Attiecībā uz atbildības apdrošināšanu, apdrošinātāju turklāt var iesūdzēt tās vietas tiesās, kur radies kaitējošais notikums, kā arī, ja tiesas valsts tiesību akti to pieļauj, piesaistīt tiesvedībai, ko pret apdrošināto personu ierosinājusi cietusī puse.

Padomes Regulā (EK) Nr. 44/2001 noteikts, ka vienā dalībvalstī pieņemts spriedums ir atzīstams un izpildāms pārējās dalībvalstīs bez kādas īpašas procesuālās kārtības. Tomēr

³ OV L 12, 16.1.2001., 1. lpp.

paredzēts noteikts skaits pamatu spriedumu neatzīšanai, lai ņemtu vērā sabiedriskās kārtības apsvērumus, tiesības uz aizstāvību un atsevišķu nesavienojamu spriedumu pastāvēšanu.

3.3. Savienības kompetence attiecībā uz 1997. gada Protokolu

Nav tādu Savienības tiesību aktu, kuri regulētu trešo pušu atbildību kodolenerģijas jomā. Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 864/2007 (2007. gada 11. jūlijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami ārpuslīgumiskām saistībām, ("Roma II") noteikts, ka atbildība par kodolkaitējumu ir izslēgta no tās darbības jomas.

Tomēr 1997. gada protokolā ir noteikumi, kas attiecas uz Padomes Regulu (EK) Nr. 44/2001. Atšķirībā no dažādajiem jurisdikcijas pamatiem, kas ietverti minētajā regulā, Vīnes konvencijas XI pantā, kas ir grozīts ar 1997. gada protokolu, ietverts vispārīgs noteikums, ka izņēmuma jurisdikcija ir tās līgumslēdzējas valsts tiesām, kuras teritorijā noticis kodolincidents.

Konkrēti, ar Vīnes konvencijas XI pantu tās līgumslēdzējas valsts tiesām, kuras teritorijā noticis kodolincidents, piešķirta izņēmuma jurisdikcija attiecībā uz prasībām par incidenta izraisītā kaitējuma atlīdzināšanu. Ja incidents noticis ārpus līgumslēdzēju pušu teritorijas vai incidenta vieta nav precīzi nosakāma, jurisdikcija ir atbildīgā operatora valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu.

Turklāt 1997. gada protokolā paredzēta piekrastes līgumslēdzēju pušu tiesu izņēmuma jurisdikcija attiecībā uz kodolincidentiem, kas notikuši šo valstu ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā. Šī jurisdikcija ir piešķirta ar nosacījumu, ka konvencijas depozitārs pirms kodolincidenta ir saņēmis paziņojumu par šādu zonu.

Attiecībā uz noteikumiem par atzīšanu un izpildi, saskaņā ar Vīnes konvencijas XII pantu, kas grozīts ar 1997. gada protokolu, visiem kompetentās tiesas spriedumiem, kuri vairs nav pakļauti parastai pārskatīšanas kārtībai, piemēro īpašos noteikumus par spriedumu atzīšanu un izpildi. Ar dažiem izņēmumiem⁴ XII pantā paredzēts, ka spriedums ir atzīstams visu līgumslēdzēju pušu teritorijā un ir izpildāms tā, it kā tas būtu valsts tiesas spriedums. Lietas pārskatīšana pēc būtības netiek pieļauta.

Eiropas Savienībai ir izņēmuma jurisdikcija pār noteikumiem par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi, kas iekļauti 1997. gada protokolā, ciktāl šie noteikumi, kā noteikts Tiesas judikatūrā⁵, skar Padomes Regulas (EK) Nr. 44/2001 attiecīgos noteikumus. Tādēļ dalībvalstīm vairs nav tiesību vai nu savstarpēji atkāpties no šiem noteikumiem vai arī ar trešām valstīm noslēgt līgumsaistības, kas ietekmētu šos noteikumus.

3.4. Dalībvalstu pilnvarojums

Tomēr Vīnes konvencijā un 1997. gada protokolā nav klauzulas par reģionālu ekonomisku organizāciju, kas ļautu Eiropas Savienībai kļūt par šā protokola līgumslēdzēju pusi. Līdz ar to Eiropas Savienība nevar kļūt par 1997. gada protokola līgumslēdzēju pusi.

1997. gada protokols, kas uzlabo cietušo aizsardzību saistībā ar kodolincidentiem, ir īpaši svarīgs Eiropas Savienībai un tās dalībvalstīm. Līdz ar to izņēmuma kārtā ir pamatoti, ka

⁴ Atteikt atzīšanu atļauts tikai gadījumos, kad: a) spriedums panākts ar krāpšanu; b) pusei, pret kuru pasludināts spriedums, netika dota taisnīga iespēja izklāstīt savu lietu; vai c) spriedums ir pretrunā ar tās līgumslēdzējas puses sabiedriskām interesēm ("*ordre public*"), kuras teritorijā prasa atzīšanu, vai arī tas nav saskaņots ar tiesību pamatprincipiem.

⁵ EKT, Lieta Nr. 22/70 ("*EART*"), [1971] ECR 263.

Savienība savas pilnvaras īsteno ar to dalībvalstu starpniecību, kuras ir Vīnes konvencijas līgumslēdzējas puses.

Tomēr, neņemot vērā tās dalībvalstis, kuras jau ir grozītās Parīzes konvencijas līgumslēdzējas puses, piecas Eiropas Savienības dalībvalstis, proti, Austrija, Īrija, Luksemburga, Malta un Kipra nav ne grozītās Parīzes konvencijas, ne arī 1963. gada Vīnes konvencijas puses. Tādējādi uzskatāms par objektīvi pamatotu izņēmuma kārtā atļaut šīm piecām dalībvalstīm nekļūt par 1997. gada protokola pusēm un līdz ar to Vīnes konvencijas un 1997. gada protokola darbības jomā turpināt piemērot Padomes Regulas (EK) Nr. 44/2001 noteikumus. Šāda atšķirīga pieeja, Eiropas Savienībā piemērojot noteikumus par jurisdikciju, ir pamatota šādu apsvērumu dēļ:

- ar 1997. gada Protokolu groza konvenciju, attiecībā uz kuru šīs piecas dalībvalstis nav līgumslēdzējas puses;

- Padomes Regula (EK) Nr. 44/2001 neskar konvencijas, attiecībā uz kurām šīs dalībvalstis ir līgumslēdzējas puses.

Līdz ar to Eiropas Savienības interesēs 1997. gada protokols būtu jāratificē vai tam būtu jāpievienojas tikai tām dalībvalstīm, kuras pašlaik ir Vīnes konvencijas līgumslēdzējas puses. Polija 1997. gada protokolu ratificēja pēc pievienošanās ES. Tādēļ šis lēmums Polijai ir adresēts *ex post*. Latvija un Rumānija 1997. gada protokolu parakstīja un ratificēja jau pirms pievienošanās Eiropas Savienībai.

Šo iemeslu dēļ Komisija iesaka EP un Padomei pieņemt lēmumu, ar ko pilnvaro tās dalībvalstis, kuras ir Vīnes konvencijas līgumslēdzējas puses, Eiropas Savienības interesēs ratificēt 1997. gada protokolu vai tam pievienoties.

3.5. Atruna attiecībā uz noteikumiem par spriedumu atzīšanu un izpildi

Attiecībā uz noteikumiem par spriedumu atzīšanu un izpildi, kas paredzēti XII pantā, kas grozīts ar 1997. gada protokola 14. pantu, nepieciešams nodrošināt, lai tiktu nepārtraukti piemēroti attiecīgie Regulas Nr. 44/2001 noteikumi, kas attiecināti uz Dāniju saskaņā ar Nolīgumu starp Eiropas Kopienību un Dānijas Karalisti par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās⁶, vai 2007. gada 30. oktobra Lugāno konvencijas par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās⁷ attiecīgie noteikumi. Šādi ierobežojot Vīnes konvencijas XII panta piemērošanu, tiktu nodrošināta vienotība Savienības tieslietu jomā un spriedumu brīva aprīte Eiropas Savienībā, neietekmējot konvencijas, kas grozīta ar minēto protokolu, efektīvu īstenošanu un neradot būtiskas sekas attiecībā uz tās pusēm, kuras nav ES dalībvalstis.

1997. gada protokolā nav skats jautājums par pieļaujamajām atrunām. Saskaņā ar 1969. gada Vīnes Konvencijas par starptautisko līgumu tiesībām 19. pantu atruna ir pieļaujama, ja tā atbilst konvencijas „objektam un mērķim”, kā tas ir šajā gadījumā.

Tādējādi, pievienojoties 1997. gada protokolam, dalībvalstīm jānodrošina attiecīgo ES noteikumu piemērošana tādu spriedumu atzīšanai un izpildei, ko pasludinājusi tiesa citā dalībvalstī (tostarp Dānijā) vai valstī ārpus ES, kurai ir saistoša Lugāno konvencija.

⁶ OV L 299, 16.11.2005., 62. lpp.

⁷ OV L 339, 12.12.2007., 3. lpp.

Priekšlikums

PADOMES LĒMUMS,

ar ko pilnvaro dalībvalstis, kuras ir līgumslēdzējas puses 1963. gada 21. maija Vīnes konvencijai par civilo atbildību par kodolkaitējumiem („Vīnes konvencija”), Eiropas Savienības interesēs ratificēt protokolu, ar kuru groza minēto konvenciju, vai tam pievienoties

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 81. panta 2. punktu saistībā ar 218. panta 6. punkta a) apakšpunktu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta piekrišanu,

tā kā:

- (1) 1997. gada 12. septembra protokols, ar ko groza 1963. gada 21. maija Vīnes konvenciju par civilo atbildību par kodolkaitējumiem (turpmāk „Vīnes konvencija”), tika izstrādāts ar nolūku uzlabot kompensāciju personām, kas cietušas kodolincidentu izraisītu kaitējumu.
- (2) Eiropas Savienībai ir izņēmuma jurisdikcija attiecībā uz Vīnes konvencijas konsolidēto XI un XII pantu, ciktāl šādi noteikumi skar noteikumus, kas paredzēti Padomes Regulā (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās⁸. Dalībvalstis saglabā kompetenci jautājumos, uz kuriem attiecas 1997. gada protokols, bet kuri neskar Eiropas Savienības tiesību aktus. Ņemot vērā 1997. gada protokola priekšmetu un mērķi, Eiropas Savienības jurisdikcijā ietilpstošo protokola noteikumu pieņemšanu nevar nošķirt no noteikumiem, kas ir dalībvalstu kompetencē.
- (3) 1997. gada protokols ir īpaši svarīgs Eiropas Savienības un tās dalībvalstu interesēm, jo tas uzlabo kodolincidentu izraisīta kaitējuma kompensāciju.
- (4) Vīnes konvencija un tās 1997. gada protokols nav atvērti reģionālu organizāciju dalībai. Tā rezultātā Eiropas Savienībai nav tiesīga protokolu parakstīt vai ratificēt. Ņemot vērā šos apstākļus, izņēmuma kārtā ir pamatoti, ka dalībvalstis 1997. gada protokolu ratificē vai noslēdz Eiropas Savienības interesēs.
- (5) Piecas Eiropas Savienības dalībvalstis, proti, Austrija, Īrija, Luksemburga, Kipra un Malta tomēr nav Vīnes konvencijas līgumslēdzējas puses. Ņemot vērā, ka ar

⁸ OV L 12, 16.1.2001., 1. lpp.

1997. gada protokolu groza Vīnes konvenciju un ar Padomes Regulu (EK) Nr. 44/2001 dalībvalstis, kurām ir saistoša minētā konvencija, pilnvarotas turpināt piemērot minētajā konvencijā ietvertos noteikumus par jurisdikciju, ir objektīvi pamatoti, ka šis lēmums būtu adresējams tikai tām dalībvalstīm, kuras ir Vīnes konvencijas līgumslēdzējas puses, un izņēmuma kārtā šīm piecām dalībvalstīm jāatļauj neklūt par 1997. gada protokola pusēm.

- (6) Līdz ar to dalībvalstīm, kuras ir Vīnes konvencijas līgumslēdzējas puses, Eiropas Savienības interesēs būtu jāratificē vai jānoslēdz 1997. gada protokols, ievērojot nosacījumus, kas noteikti šajā lēmumā. Šis lēmums Polijai ir adresēts *ex post*, ņemot vērā, ka tā protokolu ratificējusi 2010. gadā.
- (7) Līdz ar to attiecībā uz Eiropas Savienību 1997. gada protokola noteikumus piemēros tikai tās dalībvalstis, kuras pašlaik ir Vīnes konvencijas līgumslēdzējas puses.
- (8) Pieņemamā laika posmā dalībvalstīm būtu jāpabeidz procedūras, lai ES interesēs ratificētu 1997. gada protokolu vai tam pievienotos. Dalībvalstīm būtu jāapmainās ar informāciju par ratifikācijas vai pievienošanās procedūru stāvokli, lai sagatavotos deponēt dokumentus par 1997. gada protokola ratifikāciju vai pievienošanos tam.
- (9) Noteikumiem par spriedumu atzīšanu un izpildi, kas ietverti Vīnes konvencijas XII pantā, kas grozīts ar 1997. gada protokola 14. pantu, nevajadzētu būt prioritātei nedz pār attiecīgajiem noteikumiem, kas paredzēti Regulā (EK) Nr. 44/2001, kas attiecināta uz Dāniju saskaņā ar Nolīgumu starp Eiropas Kopienu un Dānijas Karalisti par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās, nedz pār attiecīgajiem noteikumiem 2007. gada 30. oktobra Lugāno konvencijā par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās. Tāpēc, ratificējot 1997. gada protokolu vai tam pievienojoties, dalībvalstīm ir jāsniedz deklarācija, kuras mērķis ir nodrošināt attiecīgo ES noteikumu turpmāku piemērošanu.
- (10) Saskaņā ar 1. un 2. pantu Protokolā par Dānijas nostāju, kas pievienots Līgumam par Eiropas Savienību un Līgumam par Eiropas Savienības darbību, Dānija nepiedalās šā lēmuma pieņemšanā, un šis lēmums tai nav saistošs un nav jāpiemēro,

IR PIEŅĒMUSI ŠO LĒMUMU.

1. pants

1. Neskarot Eiropas Savienības pilnvaras, dalībvalstis, kuras pašlaik ir līgumslēdzējas puses 1963. gada 21. maija Vīnes konvencijai par civilo atbildību par kodolkaitējumiem, Eiropas Savienības interesēs ratificē 1997. gada protokolu vai tam pievienojas.
2. 1997. gada protokola teksts ir pievienots šim lēmumam.
3. Šajā lēmumā termins „dalībvalsts” apzīmē visas dalībvalstis, kuras pašlaik ir Vīnes konvencijas līgumslēdzējas puses.

2. pants

1. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai vienlaikus pieņemamā laika posmā un, ja iespējams, līdz 2014. gada 31. decembrim Starptautiskās Atomenerģijas aģentūras

ģenerāldirektoram deponētu savus dokumentus par 1997. gada protokola ratifikāciju vai pievienošanos tam.

2. Dalībvalstis līdz [...] informē Padomi un Komisiju par ratifikācijas vai pievienošanās procedūru pabeigšanas paredzamo datumu.
3. Dalībvalstis cenšas apmainīties ar informāciju par savu ratifikācijas procedūru stāvokli.

3. pants

Ratificējot 1997. gada protokolu vai tam pievienojoties, dalībvalstis sniedz šādu deklarāciju:

"Spriedumus par jautājumiem, uz kuriem attiecas 1997. gada protokols, ko taisījusi tiesa ES dalībvalstī, kura ir šā protokola līgumslēdzēja puse, atzīst un izpilda citās ES dalībvalstīs, kuras ir šā protokola līgumslēdzējas puses, saskaņā ar attiecīgajiem Eiropas Savienības noteikumiem par šo jautājumu.

Spriedumus par jautājumiem, uz kuriem attiecas 1997. gada protokols, ko taisījusi Dānijas Karalistes tiesa, atzīst un izpilda citās ES dalībvalstīs, kuras ir šā protokola līgumslēdzējas puses, saskaņā ar Nolīgumu starp Eiropas Kopienu un Dānijas Karalisti par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās.

Spriedumus par jautājumiem, uz kuriem attiecas 1997. gada protokols, ko taisījusi tiesa valstī ārpus ES, kurai ir saistoša 2007. gada 30. oktobra Lugāno konvencija par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komercietās, atzīst un izpilda citās ES dalībvalstīs, kuras ir šā protokola līgumslēdzējas puses, saskaņā ar minēto konvenciju."

4. pants

Šis lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

5. pants

Šis lēmums ir adresēts dalībvalstīm saskaņā ar Līgumiem.

Briselē,

*Padomes vārdā —
priekšsēdētājs*

PIELIKUMS

Protokols par grozījumiem 1963. gada Vīnes konvencijā par civilo atbildību par kodolkaitējumiem

ŠĀ PROTOKOLA DALĪBVALSTIS,

UZSKATOT, ka 1963. gada 21. maija Vīnes konvencijā par civilo atbildību par kodolkaitējumiem ir vēlams izdarīt grozījumus, lai plašākā darbības sfērā nodrošinātu, palielinātu kodoliekārtas operatora atbildību un pavairotu līdzekļus atbilstošas un taisnīgas kompensācijas nodrošināšanai,

VIENOJUŠĀS par turpmāko.

1. pants

Konvencija, kuru papildina šī Protokola nosacījumi, ir 1963. gada 21. maija Vīnes konvencija par civilo atbildību par kodolkaitējumiem, kas turpmāk minēta kā „1963. gada Vīnes konvencija”.

2. pants

1963. gada Vīnes konvencijas I pants tiek grozīts šādi:

1. 1.j punkts tiek grozīts šādi:

(a) vārdu „ un” ii) apakšpunkta beigās svīturo un liek iii) apakšpunkta beigās;

(b) Pievieno šādu jaunu iv) apakšpunktu:

“iv) tādas citas iekārtas, kurās ir kodoldegviela vai radioaktīvie produkti, vai radioaktīvie atkritumi, ko laiku pa laikam nosaka Starptautiskās atomenerģijas aģentūras Pārvaldnieku padome”.

2. 1.k punktu aizstāj ar šādu tekstu:

k) “kodolkaitējums” nozīmē –

i) nāvi vai miesas bojājumu;

ii) īpašuma zaudējumu vai bojājumu;

un katrs nākamais apakšpunkts tādā mērā, kā to nosaka kompetentās tiesas likums –

iii) ekonomisku zaudējumu, kas radies i) vai ii) apakšpunktā minētā zaudējuma vai bojājuma dēļ, ciktāl tas nav ietverts šajos apakšpunktos, kas cietušai personai dod tiesības uz pretenzijām neatkarīgi no tāda zaudējuma vai bojājuma;

iv) bojātās vides atjaunošanas pasākumu izmaksas, ja vien šāda vides pasliktināšanās nav nenozīmīga un ja šādi pasākumi tiešām tiek veikti vai ir jāveic un ciktāl tas nav ietverts ii) apakšpunktā;

v) ekonomiskās interesēs jebkurā veidā izmantojot vai baudot vidi, gūstamā ienākuma zaudējumu, kas radies, nozīmīgi pasliktinoties vides stāvoklim, un ciktāl tas nav ietverts ii) apakšpunktā;

vi) aizsargpasākumu izmaksas un šādu pasākumu vēlāk izraisīto zaudējumu vai bojājumu;

vii) jebkuru citu, ar vides stāvokļa pasliktināšanos nesaistītu, ekonomisku zaudējumu, ja to pieļauj kompetentās tiesas pielietots vispārējs likums par civilo atbildību,

attiecībā uz minētajiem, no i) līdz v) un vii), apakšpunktiem tādas pakāpes zaudējumu vai bojājumu rada vai izraisa jebkurš jonizējošais starojums, kas nāk no jebkura kodoliekārtas iekšējā jonizējošā starojuma avota, vai no kodoldegvielas vai radioaktīviem produktiem, vai no kodoliekārtas radioaktīvajiem atkritumiem, vai no kodolmateriāla, kas rodas tajā vai ko sūta uz kodoliekārtu, vai arī kas rodas no šādu materiālu radioaktīvajām īpašībām vai radioaktīvo īpašību kombinācijas ar toksiskām, eksplozīvām vai citām bīstamām šādu materiālu īpašībām.

3. 1.1 punkts aizstāts ar šādu tekstu:

l) „kodolincidents” nozīmē jebkuru notikumu vai vienādas izcelsmes notikumu virkni, kas izraisa kodolkaitējumu vai, neatkarīgi no veiktajiem aizsargpasākumiem, rada nopietnus un nenovēršamus šāda kaitējuma draudus.

4. Pēc 1.1 punkta pievienoti četri jauni 1.m, 1.n, 1.o un 1.p punkti:

m) „atjaunošanas pasākumi” nozīmē jebkurus pamatotus pasākumus, ko apstiprinājušas kompetentās institūcijas valstī, kurā pasākumi tiek veikti, lai sakārtotu vai atjaunotu sapostītos vai sagrautos vides komponentus, vai, kur tas ir pamatoti, ieviestu vidē līdzvērtīgus komponentus. Kaitējuma piemeklētā valsts saskaņā ar likumu nosaka, kas tiek pilnvarots veikt šādus pasākumus.

n) “aizsargpasākumi” ir jebkuri pamatoti pasākumi, ko pēc kodolincidenta veikusi jebkura persona, lai novērstu vai līdz minimumam samazinātu k) punktā no i) līdz v) apakšpunktam vai vii) apakšpunktā minēto kaitējumu, un ko apstiprinājusi kompetentā institūcija, kā to pieprasa likums valstī, kurā pasākumi tika veikti.

o) “pamatotie pasākumi” ir pasākumi, kas saskaņā ar kompetentās tiesas likumu atzīti par atbilstošiem un samērīgiem, ņemot vērā visus apstākļus, piemēram –

i) kaitējuma raksturu un apjomu vai aizsargpasākumu gadījumā - šāda kaitējuma riska raksturu un apjomu;

ii) šādu pasākumu iespējamo efektivitātes pakāpi to veikšanas laikā; un

iii) atbilstošu zinātnisku un tehnisku ekspertīzi.

p) „speciālas aizņemšanās tiesības”, turpmāk minētas kā *XDR*, nozīmē Starptautiskā valūtas fonda definētu norēķina vienību, ko lieto šī fonda operācijās un darījumos.

5. 2. punkts aizstāts ar šādu tekstu:

2. Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, var, ja ar to saistītā nelielā riska pakāpe to pieļauj, nepiemērot šo Konvenciju jebkurai kodoliekārtai vai nelieliem kodolmateriāla daudzumiem ar noteikumu, ka –

- (c) attiecībā uz kodoliekārtām šādus kritērijus ir noteikusi Starptautiskās atomenerģijas aģentūras Pārvaldnieku padome, un katra nepiemērošana, ko praktizējusi Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, atbilst šiem kritērijiem; un
- (d) attiecībā uz nelieliem kodolmateriāla daudzumiem šādu daudzumu maksimālos limitus ir noteikusi Starptautiskās atomenerģijas aģentūras Pārvaldnieku padome, un katra nepiemērošana, ko praktizē Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, nepārsniedz šos noteiktos limitus.

Pārvaldnieku padome periodiski pārskata kritērijus, pēc kuriem nosaka kodoliekārtas un maksimālos kodolmateriāla daudzumus, kam šo Konvenciju nepiemēro.

3. pants

Aiz 1963. gada Vīnes konvencijas I panta pievienoti divi jauni šādi I A un I B panti:

I A pants

1. Šī Konvencija attiecas uz kodolkaitējumu neatkarīgi no tā, kur tas pieļauts.
2. Tomēr Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, likumdošana var šo Konvenciju nepiemērot kaitējumam, kas pieļauts –
 - (a) valstī, kura nav Konvencijas dalībvalsts; vai
 - (b) jebkurā jūras zonā, ko, saskaņā ar starptautiskām jūras tiesībām, noteikusi valsts, kura nav Konvencijas dalībvalsts.
3. Nepiemērošanu atbilstoši šī panta 2. punktam var attiecināt tikai uz to valsti, kura nav šīs Konvencijas dalībvalsts un kurai incidenta laikā –
 - (a) tās teritorijā vai jebkurā jūras zonā ir kodoliekārta, kuru tā izveidojusi saskaņā ar starptautiskām jūras tiesībām; un
 - (b) nesniedz līdzvērtīgas atbilstošas priekšrocības.
4. Atbilstoši šī panta 2. punktam, jebkura nepiemērošana neietekmē tiesības, kas minētas IX panta 2. punkta a) apakšpunktā, un, atbilstoši šī panta 2. punkta b) apakšpunktam, jebkura nepiemērošana nav attiecināma uz zaudējumiem, kas radušies uz kuģa klāja, kuģī vai lidmašīnā.

I B pants

Šī Konvencija neattiecas uz kodoliekārtām, kuras lieto militāriem mērķiem.

4. pants

1963. gada Vīnes konvencijas II pants grozīts šādi:

1. 3.a punkta beigās pievienots šāds teksts:
2. Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, var ierobežot sabiedrisko naudas līdzekļu summu, darot to pieejamu katram incidenta gadījumam, ja vajadzīgs, starpībai starp tādējādi noteikto summu un summu, kas atbilst V panta 1. punktam.
3. 4. punkta beigās pievienots šāds teksts:
Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, var ierobežot sabiedrisko naudas līdzekļu summu, darot to pieejamu atbilstoši šī panta 3. punkta a) apakšpunktam.
4. 6. punkts aizstāts ar šādu tekstu:
6. Nevienam nav atbildīgs par zaudējumu vai bojājumu, ko saskaņā ar I panta 1. punkta k) apakšpunktu neuzskata par kodolkaitējumu, bet ko varētu noteikt kā šādu kaitējumu saskaņā ar šā apakšpunkta nosacījumiem.

5. pants

Aiz 1963. gada Vīnes konvencijas III panta pirmā teikuma pievienots šāds teksts:

Tomēr Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, var nepiemērot šo pienākumu attiecībā uz pārvadājumu, kas pilnībā notiek tikai tās teritorijā.

6. pants

1963. gada Vīnes konvencijas IV pants grozīts šādi:

1. 3. punkts aizstāts ar šādu tekstu:
3. Saskaņā ar šo Konvenciju operatoram netiek uzlikta atbildība, ja viņš pierāda, ka kodolkaitējumu ir tieši radījis bruņots konflikts, karadarbība, pilsoņu karš vai sacelšanās.
2. 5. punkts aizstāts ar šādu tekstu:
5. Atbilstoši šai Konvencijai operators nav atbildīgs par kodolkaitējumu –
 - (a) pašai kodoliekārtai un jebkurai citai kodoliekārtai, tai skaitā arī kodoliekārtai būvniecības stadijā tās atrašanās vietā; un
 - (b) jebkuram īpašumam tajā pašā vietā, kur to lieto vai kur tas jālieto saistībā ar ikvienu šādu kodoliekārtu.
3. 6. punkts aizstāts ar šādu tekstu:
6. Kompensācija par kaitējumu, kas izdarīts transporta līdzekļiem, kuros kodolincidenta laikā atradies kodolmateriāls, nesamazina operatora atbildību attiecībā uz citu kaitējumu, kura apmērs nepārsniedz 150 miljonus XDRu vai jebkuru lielāku summu, ko noteikusi Līgumslēdzējas puses likumdošana, vai summu, kas noteikta saskaņā ar V panta 1. punkta c) apakšpunktu.
4. 7. punkts aizstāts ar šādu tekstu:

7. Nekas šajā Konvencijā neietekmē jebkura indivīda atbildību par kodolkaitējumu, par ko, pamatojoties uz šī panta 3. vai 5. punktu, operators saskaņā ar šo Konvenciju nav atbildīgs, un ko šis indivīds ar kādu darbību vai bezdarbību ir izraisījis apzināti, lai izdarītu kaitējumu.

7. pants

1. 1963. gada Vīnes konvencijas V panta teksts aizstāts ar šādu tekstu:

1. Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, var ierobežot operatora atbildību par ikvienu kodolincidentu, vai nu –

- (a) ne mazāk kā 300 miljoni *XDRu*; vai
- (b) ne mazāk kā 150 miljoni *XDRu* ar noteikumu, ka vairāk par noteikto summu un vismaz līdz 300 miljoniem *XDRu* lielus sabiedriskos naudas līdzekļus šī valsts darīs pieejamus kodolkaitējuma kompensēšanai; vai
- (c) no šī Protokola spēkā stāšanās datuma maksimāli 15 gadus uz īslaicīgām summām ne mazāk kā 100 miljonu *XDRu* apmērā attiecībā uz kodolincidentu, kas noticis šajā periodā. Par 100 miljoniem *XDRu* mazāku summu var noteikt ar noteikumu, ka starp šo mazāko noteikto summu un 100 miljoniem *XDRu* lielus sabiedriskos naudas līdzekļus šī valsts dara pieejamus kodolkaitējuma kompensēšanai.

2. Neraugoties uz šī panta 1. punktu, Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, novērtējot kodoliekārtas vai tajā esošo kodolvielu raksturu un iespējamās to izraisītā incidenta sekas, var noteikt mazāku operatora atbildību ar noteikumu, ka šādi noteiktā summa nevienā gadījumā nebūs mazāka par 5 miljoniem *XDRu* un ka Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, nodrošina pieejamību sabiedriskajiem naudas līdzekļiem līdz summai, kas noteikta atbilstoši 1. punktam.

3. Summas, kuras saskaņā ar šī panta 1. un 2. punktu un IV panta 6. punktu noteikusi operatora Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, uzliek neatkarīgi no tā, kur kodolincidents notiek.

2. V pantam pievienoti šādi četri jauni V A, V B, V C un V D panti:

V A pants

- 1. Kodolkaitējuma kompensācijas prāvās tiesas piesprieštie procenti un izmaksas maksājami papildus summām, kas minētas V pantā.
- 2. Summas, kuras minētas V pantā un IV panta 6. punktā, drīkst konvertēt nacionālajā valūtā noapaļotos skaitļos.

V B pants

Katra Līgumslēdzēja puse nodrošina iespēju kaitējumā cietušajām personām bez speciālas tiesas prāvas īstenot savas tiesības uz kompensāciju saskaņā ar naudas līdzekļu avotu, kas paredzēts šādām kompensācijām.

VC pants

1. Ja Līgumslēdzējas puses tiesas, kurām lieta piekritīga, nav Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, tiesas, sabiedriskos naudas līdzekļus, kas pieprasīti saskaņā ar V panta 1. punkta b) un c) apakšpunktu un VII panta 1. punktu, kā arī tiesas piespriešot procentus un tiesas izdevumus, var darīt pieejamus pirmā nosauktā Līgumslēdzēja puse. Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, atmaksā otrai Līgumslēdzējai pusei jebkuru šādu samaksāto summu. Šīs abas Līgumslēdzējas puses vienojas par kompensācijas izmaksas procedūru.
2. Ja Līgumslēdzējas puses tiesas, kurām lieta piekritīga, nav Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, tiesas, Līgumslēdzēja puse, kuras tiesām lieta piekritīga, veic visus nepieciešamos pasākumus, lai veicinātu Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, ieviešanu tiesas prāvā un piedalīšanos jebkura ar kompensāciju saistīta jautājuma risināšanā.

VD pants

1. Ja viena trešdaļa Līgumslēdzēju Pušu izsaka lūgumu izdarīt grozījumus V pantā minētajos atbildības ierobežojumos, tad Starptautiskās atomenerģijas aģentūras ģenerāldirektors sasauc Līgumslēdzēju pušu sanāksmi.
2. Grozījumus pieņem ar divu trešdaļu Līgumslēdzēju pušu vairākumu, kas piedalās sanāksmē un balso, ar noteikumu, ka vismaz viena puse Līgumslēdzēju pušu piedalās balsošanā.
3. Reaģējot uz ierosinājumu veikt grozījumus ierobežojumos, Līgumslēdzēju pušu sanāksme ņem vērā, citstarp, kodolincidenta kaitējuma risku, naudas kursa maiņas un apdrošināšanas tirgus stāvokli.
4. a) Par jebkura grozījuma, kas pieņemts saskaņā ar šī panta 2. punktu, SAEA ģenerāldirektors paziņo visām Līgumslēdzējām pusēm. Grozījumu uzskata par pieņemtu, beidzoties 18 mēnešu periodam pēc tā paziņošanas, ja vismaz viena trešdaļa Līgumslēdzēju pušu līdz grozījumu pieņemšanas sanāksmes brīdim ir paziņojušas SAEA ģenerāldirektoram, ka tās grozījumu akceptē. Saskaņā ar šo punktu pieņemtais grozījums Līgumslēdzējām pusēm, kuras to akceptējušas, stājas spēkā 12 mēnešus pēc tā pieņemšanas.
b) Ja 18 mēnešu laikā no pieņemšanas paziņošanas datuma saskaņā ar a) apakšpunktu grozījums nav pieņemts, grozījums jāuzskata par noraidītu.
5. Katrai Līgumslēdzējai pusei, kura akceptē grozījumu pēc tam, kad tas ir pieņemts, bet nav stājies spēkā vai pēc tā stāšanās spēkā saskaņā ar šī panta 4. punktu, grozījums stājas spēkā 12 mēnešus pēc tam, kad to akceptējusi šā Līgumslēdzēja puse.
6. Valsts, kura kļūst par šīs Konvencijas pusi, pēc tam, kad grozījums stājies spēkā saskaņā ar šī panta 4. punktu, ja šī valsts neizsaka atšķirīgu viedokli, -
(a) tiek uzskatīta par šīs Konvencijas pusi, kā teikts grozījumā; un

- (b) tiek uzskatīta par negrozītās Konvencijas pusi, kā attiecībā uz jebkuru dalībvalsti, kas nav saistīta ar grozījumu.

8. pants

1963. gada Vīnes konvencijas VI pants ir grozīts šādi:

1. 1. punkts aizstāts ar šādu tekstu:

- (a) Saskaņā ar šo Konvenciju tiesības uz kompensāciju anulē, ja nav ierosināta prasība -
- i) nāves vai miesas bojājumu gadījumā trīsdesmit gadu laikā kopš kodolincidenta dienas;
 - ii) citādāka kaitējuma gadījumā desmit gadu laikā kopš kodolincidenta dienas.
- (b) Ja tomēr Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, saskaņā ar likumu operatora atbildību sedz ar apdrošināšanu vai citu finansiālu nodrošinājumu, ieskaitot valsts ilgtermiņa naudas līdzekļus, kompetentās tiesas likums var paredzēt, ka pret operatoru vērstās tiesības uz kompensācijas saņemšanu tiek zaudētas tikai pēc tāda laika posma, kas nepārsniedz laiku, kurā operatora atbildību sedz Valsts, kura saskaņā ar likumu atbildīga par kodoliekārtu.
- (c) Nāves un miesas bojājumu gadījumā vai, atbilstoši šī punkta b) apakšpunkta paplašinājumam, cita kaitējuma gadījumā kompensācijas prasības, kas ierosinātas pēc 10 gadu posma kopš kodolincidenta dienas, saskaņā ar šo Konvenciju nekādā ziņā neietekmē tiesības uz kompensāciju nevienai personai, kas ir ierosinājusi lietu pret operatoru pirms šī laika posma beigām.

2. 2. punkts tiek izsvītrots.

3. 3. punkts aizvietots ar šādu tekstu:

3. Ja prasība nav ierosināta trīs gadu laikā no dienas, kad no kodolkaitējuma cietusī persona ir uzzinājusi vai droši vien tai vajadzējis zināt par šādu kaitējumu un par kaitējumu atbildīgo operatoru, saskaņā ar Konvenciju tiesības uz kompensāciju pakļauj noilguma tiesībām vai tiesību zaudējumam uz prasības pieteikumu, kā paredzēts kompetentās tiesas likumā, ar noteikumu, ka netiek pārsniegts laika posms, kas noteikts saskaņā ar šī panta 1. punkta a) un b) apakšpunktiem.

9. pants

VII pants tiek grozīts šādi:

1. 1. punkta beigās pievienoti šie divi teikumi, un tādējādi grozītais punkts kļūst par šī punkta a) apakšpunktu:

Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu un kurā operatora atbildība nav ierobežota, var noteikt operatora atbildības finansiālā nodrošinājuma ierobežojumus ar noteikumu, ka šāda ierobežojuma summa nav mazāka par 300 miljoniem XDRu. Valsts, kura atbildīga par

kodoliekārtu, nodrošina pret operatoru celto kodolkaitējuma kompensācijas pretenziju atlīdzību tādā apmērā, kādā šādu pretenziju apmierināšanai finansiālā nodrošinājuma nepietiek, bet ne vairāk par finansiālā nodrošinājuma summu, kas paredzēta saskaņā ar šo punktu.

2. 1. punktam pievienots šāds jauns b) apakšpunkts:

b) Neņemot vērā šī punkta a) apakšpunktu, kurā operatora atbildība nav ierobežota, Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, novērtējot kodoliekārtas vai tajā esošo kodolvielu raksturu un iespējamās to izraisītā incidenta sekas, var noteikt mazāku operatora finansiālā nodrošinājuma summu ar noteikumu, ka nevienā gadījumā summa nedrīkst būt mazāka par 5 miljoniem *XDRu* un ka Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, nodrošina pret operatoru celto kodolkaitējuma kompensācijas pretenziju atlīdzību, sagādājot nepieciešamos naudas līdzekļus tādā apmērā, kādā apdrošināšanas vai cita finansiālā nodrošinājuma nepietiek šādu pretenziju apmierināšanai, un palielinot operatora atbildību līdz robežai, kas paredzēta atbilstoši šī punkta a) apakšpunktam.

3. 3. punktā aiz vārdiem „šī panta” ieraksta vārdus „vai V panta 1. punkta b) un c) apakšpunktiem”.

10. pants

1963. gada Vīnes konvencijas VIII pants tiek grozīts šādi:

1. VIII panta teksts kļūst par šī panta 1. punktu.

2. Pievienots šāds jauns 2. punkts:

2. Piemērot VI panta 1. punkta c) apakšpunkta noteikumu, kurā, attiecībā uz prasībām, ko izvirza pret operatoru, kaitējums, kas saskaņā ar šo Konvenciju pārsniedz vai, iespējams, pārsniegtu atbilstoši V panta 1. punktam maksimāli pieejamo summu, prioritāte kompensācijas sadalē tiek piešķirta prasībām nāves vai miesas bojājumu gadījumos.

11. pants

1963. gada Vīnes konvencijas X panta beigās pievienots šāds jauns teikums:

Regresa tiesības, ko paredz šis pants, var tikt izmantotas arī Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, atbalstīšanai, ciktāl tas ir paredzēts sabiedriskajos naudas līdzekļos saskaņā ar šo Konvenciju.

12. pants

1963. gada Vīnes konvencijas XI pants ir grozīts šādi:

1. Pievienots šāds jauns 1.bis punkts:

1.bis. Ja kodolincidents notiek Līgumslēdzējas puses ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā vai, ja šāda zona nav izveidota, teritorijā, kas nepārsniegtu ekskluzīvās ekonomiskās zonas robežas, ja tās ir noteiktas, tad šīs Konvencijas mērķiem prasības par kodolincidenta izraisīto kodolkaitējumu, ir tikai šīs puses tiesu jurisdikcijā. Iepriekšminētais tiek piemērots, ja šī

Līgumslēdzēja puse ir paziņojusi depozitārijam par šādu teritoriju pirms kodolincidenta. Neko no šajā punktā minētā nevar interpretēt kā tādu, kas ļautu kādai pusei īstenot jurisdikciju pretēji starptautisko jūras tiesību noteikumiem, tai skaitā Apvienoto Nāciju Organizācijas Jūras tiesību konvencijas noteikumiem.

2. 2. punkts aizstāts ar šādu tekstu:

2. Ja kodolincidents nav noticis kādas Līgumslēdzējas puses teritorijā vai teritorijā, kas pieteikta atbilstoši 1.bis punktam, vai ja kodolincidenta vieta nav precīzi nosakāma, tad lieta par šādām prasībām piekritīga Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, tiesām.

3. 3. punkta pirmajā rindā un b) apakšpunktā aiz cipara „1” ierakstīts „1.bis”.

4. Pievienots šāds jauns 4. punkts:

4. Līgumslēdzēja puse, kuras tiesām lieta piekritīga, nodrošina, ka tikai vienai tās tiesai ir jurisdikcija attiecībā uz jebkuru vienu kodolincidentu.

13. pants

Aiz XI panta pievienots šāds jauns XI A pants:

XI A pants

Līgumslēdzēja puse, kuras tiesām lieta piekritīga, nodrošina, ka attiecībā uz kodolkaitējuma kompensācijas prasībām –

- (a) jebkura valsts var ierosināt prasību to personu vārdā, kuras ir cietušas no kodolkaitējuma un ir šīs valsts pilsoņi, vai tās teritorija ir viņu pastāvīga vai pagaidu dzīvesvieta un, kuras ir tam piekritušas; un
- (b) jebkura persona var ierosināt prasību, lai īstenotu tiesības saskaņā ar šo Konvenciju, kas iegūtas tiesību pārņemšanas vai pārrakstīšanas ceļā.

14. pants

1963. gada Vīnes konvencijas XII panta teksts aizstāts ar šādu tekstu:

XII pants

- 1. Spriedums, ko pieņēmusi Līgumslēdzējas puses tiesa, kurai lieta piekritīga, un kas vairs nav pakļauts parastai pārskatīšanas kārtībai, tiek atzīts par spēkā esošu, izņemot gadījumus, kad –
 - (a) spriedums panākts ar krāpšanu;
 - (b) pusei, pret kuru pasludināts spriedums, netika dota taisnīga iespēja izklāstīt savu lietu; vai

- (c) spriedums ir pretrunā ar tās Līgumslēdzējas puses sabiedriskām interesēm, kuras teritorijā prasa sprieduma atzīšanu, vai arī tas nav saskaņots ar tiesību pamatprincipiem.
2. Spriedums, kas tiek atzīts saskaņā ar šī panta 1.punktu, tiek nodots izpildei saskaņā ar formalitātēm, kādas paredz Līgumslēdzēja puse saskaņā ar likumu, kur sprieduma izpilde tiek pieprasīta, un ir izpildāms tā, it kā tas ir šīs Līgumslēdzējas puses tiesas spriedums. Prasība, par kuru tika pieņemts tiesas spriedums, nav pakļaujama turpmākām tiesas prāvām.

15. pants

1963. gada Vīnes konvencijas XIII pants ir grozīts šādi:

1. XIII panta teksts kļūst par šī panta 1. punktu.
2. Pievienots šāds jauns 2. punkts:
2. Neraugoties uz šī panta 1. punktu, kad kodolkaitējuma kompensācijas summa ir lielāka par 150 miljoniem *XDRI*em, Valsts, kura atbildīga par kodoliekārtu, likumdošanas ietvaros attiecībā uz kodolkaitējumu, kas pieļauts citas valsts teritorijā vai jebkurā jūras zonā, kas noteikta saskaņā ar starptautiskām jūras tiesībām, ja incidenta laikā šai valstij attiecīgajā teritorijā ir kodoliekārta, var mīkstināt šīs Konvencijas noteikumus tādā mērā, ka tā nesniedz atbilstošus ekvivalentas summas pabalstus.

16. pants

1963. gada Vīnes konvencijas XVIII panta teksts aizstāts ar šādu tekstu:

Šī Konvencija neietekmē Līgumslēdzējas puses tiesības un pienākumus, kas tai ir saskaņā ar vispārējiem starptautisko publisko tiesību noteikumiem.

17. pants

Pēc 1963. gada Vīnes konvencijas XX panta pievienots šāds jauns XX A pants:

XX A pants

1. Ja starp Līgumslēdzējām pusēm rodas strīds par šīs Konvencijas interpretāciju vai piemērošanu, strīda puses konsultējas, lai izšķirtu strīdu sarunas vai jebkurā citā tām pieņemamā miermīlīgā strīda nokārtošanas veidā.
2. Ja strīdu, kas minēts šī panta 1. punktā, nevar izšķirt sešu mēnešu laikā no dienas, kad izvirzīta konsultācijas prasība atbilstoši šā panta 1. punktam, tad jebkuras strīdā iesaistītās puses prasību iesniedz šķīrējtiesā vai sprieduma saņemšanai griežas Starptautiskās Justīcijas tiesā. Ja strīds iesniegts šķīrējtiesā un sešu mēnešu laikā no prasības iesniegšanas dienas strīda puses nav spējušas vienoties par šķīrējtiesas izveidošanu, tad puse var lūgt Starptautiskās Justīcijas tiesas prezidentu vai Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerāļsekretāru iecelt vienu vai vairākus

šķīrējtiesnešus. Strīda pušu pretrunīgu prasību gadījumos prioritāte pieder prasībai, kura iesniegta Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāram.

3. Kad valsts šo Konvenciju ratificējusi, pieņēmusi, atzinusi vai pievienojusies tai, tā var paziņot, ka neuzskata sevi saistītu ar kādu no vai abām strīda atrisināšanas procedūrām, kas paredzētas šī panta 2. punktā. Citas Līgumslēdzējas puses netiek iesaistītas strīda atrisināšanas procedūrās, ko paredz šī panta 2. punkts attiecībā uz Līgumslēdzēju pusi, kurai šāda prasība ir spēkā.
4. Līgumslēdzēja puse, kura saskaņā ar šī panta 3. punktu ir izvirzījusi prasību, jebkurā laikā var to anulēt, iesniedzot paziņojumu depozitārijam.

18. pants

1. 1963. gada Vīnes konvencijā svītrot: no XX līdz XXV pantam, XXVI panta 2., 3. punktu un punkta skaitli „1.”, XXVII un XXIX pantu.
2. 1963. gada Vīnes konvenciju un šo Protokolu šī Protokola puses lasa un interpretē kopā kā vienu vienotu tekstu, proti, 1997. gada Vīnes konvenciju par civilo atbildību par kodolkaitējumiem.

19. pants

1. Valsts, kas ir šī Protokola puse, bet nav 1963. gada Vīnes konvencijas puse, ir pakļauta šīs Konvencijas noteikumiem, kā grozīts šajā Protokolā attiecībā uz citām dalībvalstīm un, ja šī valsts nepauž citādas domas, reizē ar 20. pantā minētā dokumenta nodošanu, tā ir pakļauta 1963. gada Vīnes konvencijas noteikumiem, kas attiecas uz valstīm, kuras ir tikai Vīnes konvencijas puses.
2. Nekas šajā Protokolā neietekmē valsts, kas ir puse gan 1963. gada Vīnes konvencijai, gan šim Protokolam, saistības pret valsti, kas ir 1963. gada Vīnes konvencijas puse, bet nav šī Protokola puse.

20. pants

1. Šis Protokols ir atklāts parakstīšanai visām valstīm Starptautiskās atomenerģijas aģentūras galvenajā mītnē Vīnē no 1997. gada 29. septembra līdz tā spēkā stāšanās dienai.
2. Šo Protokolu ratificē, pieņem vai atzīst valstis, kas ir to parakstījušas.
3. Pēc tā spēkā stāšanās jebkura valsts, kas nav parakstījusi šo Protokolu, var tam pievienoties.
4. Ratifikācijas, akceptēšanas, pieņemšanas vai pievienošanās dokumentus nodod glabāšanā Starptautiskās atomenerģijas aģentūras ģenerāldirektoram, kurš ir šī Protokola depozitārijs.

21. pants

1. Šis protokols stājas spēkā pēc trim mēnešiem kopš dienas, kad piektais ratifikācijas, akceptēšanas vai pieņemšanas dokuments tiek nodots glabāšanā.
2. Katrai valstij, kas ratificē, akceptē, pieņem šo Protokolu vai pievienojas tam pēc piektā ratifikācijas, akceptēšanas vai pieņemšanas dokumenta nodošanas glabāšanā, šis Protokols stājas spēkā pēc trim mēnešiem kopš dienas, kad šis valsts attiecīgais dokuments nodots glabāšanā.

22. pants

1. Jebkura Līgumslēdzēja puse var šo Protokolu denonsēt, par to rakstiski paziņojot depozitārijam.
2. Denonsēšana stājas spēkā pēc viena gada, skaitot no dienas, kad depozitārijs saņēmis šo paziņojumu.
3. Kas attiecas uz šī Protokola pusēm, tad 1963. gada Vīnes konvencijas denonsēšana, par ko paziņojusi jebkura no pusēm saskaņā ar Konvencijas XXVI pantu, nav jāskaidro citādi kā 1963. gada Vīnes konvencijas denonsēšana kopā ar šī Protokola grozījumiem.
4. Neraugoties uz šī Protokola denonsēšanu, ko atbilstoši šim pantam veic kāda Līgumslēdzēja puse, šī Protokola noteikumi joprojām piemērojami jebkuram kodolkaitējumam, kuru izraisījis kodolincidents, kas noticis pirms šādas denonsēšanas spēkā stāšanās.

23. pants

Depozitārijs nekavējoties paziņo dalībvalstīm un visām citām valstīm par:

- (a) katru šī Protokola parakstu;
- (b) katru ratifikācijas, akceptēšanas, pieņemšanas vai pievienošanās dokumenta nodošanu glabāšanā;
- (c) šī Protokola stāšanos spēkā;
- (d) jebkuru paziņojumu, kas saņemts atbilstoši XI panta 1.bis punktam;
- (e) lūgumiem pēc pārskata konferences sasaukšanas atbilstoši 1963. gada Vīnes konvencijas XXVI pantam un pēc Līgumslēdzēju pušu sanāksmes atbilstoši 1963. gada Vīnes konvencijas V D pantam, kā grozīts šajā Protokolā;
- (f) denonsēšanas paziņojumiem, kas saņemti atbilstoši 22. pantam, un citiem attiecīgiem ar šo Protokolu saistītiem paziņojumiem.

24. pants

1. Šī Protokola oriģināls, kura teksti arābu, ķīniešu, angļu, franču, krievu un spāņu valodā ir vienlīdz autentiski, nododams glabāšanā depozitārijam.
2. Starptautiskā Atomenerģijas aģentūra izveido ar šī Protokola grozījumiem apvienotu 1963. gada Vīnes konvencijas tekstu arābu, ķīniešu, angļu, franču, krievu un spāņu valodā, kā turpmāk izklāstīts šī Protokola pielikumā.
3. Depozitārijs izplata visām valstīm sertificētas pareizas šī Protokola kopijas, kā arī ar šī Protokola grozījumiem apvienotu 1963. gada Vīnes konvencijas tekstu.

TO APSTIPRINOT, apakšā parakstījušies, būdami tam atbilstoši pilnvaroti, parakstījuši šo Protokolu.

Sastādīts Vīnē, tūkstoš deviņi simti deviņdesmit septītā gada divpadsmitajā septembrī.